

EGRESSY ZOLTÁN

Lila csík, fehér csík

(RÉSZLET)

Sparwasser lövi az egyetlen gólt az 1974-es NDK-NSZK-n, viszonylag tisztán emlékszem rá, pedig hétvésen még biztosan nem érdekel egy világpolitikai labdarúgó-szenzáció, egy forró, hidegháborús sportesemény, vajon miért pont ez marad meg, miért nem a hollandok gyönyörű góljai, talán apám miatt, ő lehet izgatottabb a szokottnál a meccs délutánján, holott nem igazi futballőrült, viszont a német-német mégiscsak érdekes neki, így aztán nekem is.

Mi nem vagyunk ott ezen a vb-n sem, a mindent eldöntő utolsó selejtezőn egy svéd fejes kigolyóz bennünket, abszurd történet kering arról, a legfontosabb meccsen miért nem játszik az újpesti Juhász balhátvéd – akinek szintén Tichy volt a gyerekkori kedvence –, az ulti miatt, kártyáznak az edzőtáborban, mint mindig, Illovszky kapitány körbejár, ahogy máskor, körbekérdez, *hogyan vannak, fiúk*, Juhász kezében piros 40/100 redurtmarch, rosszkor zavarja az edző, *a faszom tudja, Rudi bá, hogy vagyok*, a legenda szerint e mondat miatt kerül ki a kezdőből, a kapitány megsértődik, a szívére veszi, egyszerűen ennyi, emiatt kapjuk a svédektől a harmadik gólt, talán valóban a gyávaság a legnagyobb bűn, a hiúság ártalmatlanabb valaminek tűnik, és lám, mégsem az feltétlenül, ideje, hogy Törőcsik felnőjön, akkor majd lesz valaki, aki mindig ló még egy gólt, mindegy, mennyit kapunk hátul.

A keresztúri telken vagyunk az NDK-NSZK napján, ezek szerint hétvége lehet, kugli, hinta és kerti zuhany van a kertben, de tévé nincs a faházban, csak konyhai eszközök és pókok, sietünk haza valamelyik Wartburggal, vélhetően ugyanezen a világbajnokságon könyököl hátra aljasul Schwarzenbeck, övé a labda, és mégis, gonoszsgából, apám felháborodik, az ő tiszta lelke ezt nem bírja, *érzi, hogy jön mögötte, és direkt hátrakönyököl, direkt*, majdnem sír, káromkodik, pedig nem szurkol kifejezetten az ellenfélnek, de képtelen elviselni bármiféle becstelenséget, kicsi az ember hétvésen, a lényegét azonban észreveszi, nagyon szeretem apámat ezért a dühéért.

Még bőven gitározni járok, mondjuk csak ősztől tavaszig, most nyár van, nyilván nem gyakorlom az arpeggio-pengetést, a gombfocis doboz mellett egy-két régi füzetet is épen hagy az idő, itt a nagyalakú gitáros például, a gondosan lekottázott leckéimmel, Kis kece lányom, Ettem szőlőt, Széles a Duna, A bundának nincs gallérja, ami a Dunát illeti, a szovjet zászló már berepült, egy kocka elvettetett, ami pedig a bundát, arról fociügyben még semmit nem tudok, el sem tudom képzelni a létezését –

később az NDK-NSZK tisztaságát is megkérdőjelezzük –, mi van még, ja, igen, Törőcsik napokon belül kopogtat az Újpest öltözőjének ajtaján.

Tehetségesnek tartanak, a gitározást mégis abbahagyom nemsokára, zavartan próbálom magyarázni Mária néninek az okot, mosolyog, de kétkedik kicsit, pedig igazat beszélek, nem bírom, amikor a hangszer a szívemhez ér, márpedig oda kell támasztani, hallgatni is utálok a szívverésemet, hát még, ha nyom valami azon a tájékon, később is ez van, felmegy a vérnyomásom egy sima EKG-vizsgálattól, és senki ne feküdjön a mellem bal oldalára, nekem az elviselhetetlen, a szívem az enyém, de én se bírom a dobogását, Mária néni ilyesmiről még nem hallott, ennyit azért mond óvatosan, megértem, tényleg nonszensz, mint a piros 40/100, vagy mint hogy bunda volt a német-német, később majd dobolni kezdek, az hangos, elnyomja a szívverésemet. Mellesleg a gitárom ugyancsak megvan, a legrégebbi tárgyam, Cremona, cseh-szlovák gyártmány, az olyan ma már, mint az NDK, nincs is, mégis van, néha előveszem a szekrény tetejéről, még a húrok is eredetiek rajta, vigyázok rá, kíséren el most már.

Már nyergelik két lovát, a fiatal Bűnt és a fekete Álmot, hogy áttörjön vad paripáin a szürke életen és a barna halálon, írja Dutka Ákos imádott barátjáról, a színre lépni készülődő Adyról, Törőcsik tizenkilenc éves az NDK-NSZK idején, nemrég volt a születésnapja, biztos nézi a meccset, senki még tulajdonképpen, de aki ismeri, tudja, hogy valaki lesz, nyergelik már a lovait. Adyt megmenteni vitték Debrecenből Váradra, nem írt még igazán jó verseket, csak az látszott világosan, hogy más, mint a többiek, jókor ragadták ki rossz közegéből, Törőcsiket ekkor kéne kiszedni, ha vissza lehetne tekerni az időt, talán sikerülne, mostanság kezd iszogatni, nehezen szokik hozzá, nyüstöli magát, hogy menjen, viszik bele az éjszakába, próbálgatja az alkoholt, de hát ki menthetné meg, békétlen, szomjas és várakozó.

Nemrég még a futballcipőjével aludt, azt tette a párnája alá, nem létezett semmi más neki, csak a foci, egyáltalán nem gyenge jellem, erre nem fogható semmi, az ő döntése lesz minden, amit meghoz, nincs más felelős, és mégis, mégis, ha vissza lehetne forgatni azt az időkereket, nem lehet persze, ha lehetne, tudnám én is, mekkora üzenet például egy *gyere a Balcsira csókolózni*, egy ilyenre menni kell, miközben mindig oka van a nem-menésnek, másfelől az Ördögökben az olvasható, *a világ semminek sincs semmilyen vége*, bármi lehet, bármikor, míg a Földön ténfergünk, legyen ez némi nyugtatás minden további percemhez.

Én Törőcsikhez fogható tehetséggel pályafutásom egyetlen szakaszában sem találkoztam, mondja Mezey György párás tekintettel, legkedvesebb tanítványáról nyilatkozik, a BVSC-ben edzi a kis ifistát, jóban van a szülőkkel, egy vasárnapi délelőttön látogatást tesz az Uzsoki utcai lakásban, Törőt keresi, meccsnap van, a srác nincs otthon, kibiciklizett a pályára, esett az eső, megnézi a talajt, ennyire fontos neki. *Élmény volt vele dolgozni,* mondja az edző, *jó felfogású volt, érzékeny,* szeretettel közel lehetett férközni hozzá, azzal igen, mással biztosan nem, ő maga is beszél valahol erről az időszakról, *hogyan mit szerettem akkoriban? Játsszani, magamban min-*

dig mosolyogtam, ha felém szaladtak és nem tudták elvenni tőlem a labdát, itt a lényeg, a legfontosabb, játék, meg hogy szerette, milyen egyszerű szavak, csak meg kéne érteni, meg kellett volna érteni.

1973 tavaszán kerül be a BVSC felnőtt csapatába, egyik volt játékos társa azt meséli, korábban hónapokon át lesték az ifiben, ilyet nem láttak korábban, ő meg mintha nem fogta volna fel, mekkora tehetség, ezt látatlanban vitatom, hogy ne tudta volna, hogy ne venné észre valaki, hogy több másoknál, a kérdés nem ez, hanem hogy mit kezd vele, igen, eleinte tényleg csak a foci érdekelte őt, megerősíti a játékos társ, meg a lány, akivel gyerekkora óta járt, és igen, ők vitték el az E-klubba, nem igazi magyar focista, aki nem iszik, hívják, és megy, ő kezdi utánozni a közepeseket, nem fordítva, mégiscsak a lármás együgyűség országa ez.

A koppenhágai barát is fradista, ismeri a történetet, miként kerül Törőcsik Újpestre, a Fradiba akar menni, persze, hova máshova akarna, de minthogy túl tehetséges, felfigyelnek rá, többek között a Honvéd, le akarják igazolni, ez sem tűnik rossz ötletnek, mégiscsak Tichy csapata, de makacs már akkor, neki ne mondják meg, hova igen, hova ne, ő a Fradit szeretné, a Honvéd bekeményít, behívással fenyegeti, megy a huzavona, nem enged, az erőszakot nem viseli jól, mi lesz a megoldás, vajon melyik csapat bírálhatja felül a honvédséget, egy ilyen van, a belügyé, így merül fel az Újpest, a Honvéd erőszakoskodása miatt, meg mert olyan csatárok játszanak ott, akik mellett fejlődhet, ez ekkor még fontos neki, ráadásul öregednek a nagy sztárok, kifele mennek, az idő neki dolgozik, ha minden jól megy, hamar bekeverül majd a kezdőbe.

Az Újpest évek óta gyakorlatilag ellenfél nélkül, simán nyeri a bajnokságokat, szórakoztató, ötletes támadófcit játszik, a siker is borítékolható, előbb-utóbb a beépülés is, a stílus fekszik, csak hát az edzésmorál, azzal akadnak gondok, nem ártana valami hajtósabb közeg, leírtak egyszer egy szép, pontos mondatot a hetvenes évek Újpestjéről, *az a csapat már nem vetett, csak aratott*, morális szempontból kerülhetne tehát jobb helyre, szakmailag viszont aligha, az élet úgyis megmutatja majd, jó döntés születik-e makacsságból, öntudatból, egyszersmind bátorságból, mert azt azért nem tudni, hogy fogadják a titánt a nagy emberek, a legjobbak, mit akar itt a nagy hajával, ez sem az az időszak Magyarországon, amikor örülnek új vetélytársnak, tehetséges feltörekvőnek.

Hetekig gondolkodik, kopogion az ajtón vagy csak belépjen, mi lesz, ha nem fogadják be, ha parasztok lesznek vele, azt se tudja, hogy köszönjön, remeg az idegességtől, ő, a későbbi laza Törő, nagy a tét, ekkor még érdekli, aztán minden simán megy, nem adódik probléma, a legtöbbet Noskó segít a beilleszkedésben, gyorsan megszeretik, mert udvarias, csendes, és persze zseniális, ez kiderül az első edzésen, vannak ugyanakkor bérelt helyek a csapatban, Zámbónak kell bedumálnia őt a kezdőbe, az első meccsről volt már szó, a következő egy Diósgyőr elleni hazai 2-0, *a legmozgékonyabb csatár ezúttal Törőcsik volt, írja a Népsport, ügyes cseleiteit, váratlan lövéseit többször jutalmazta tapssal a közönség*, utána csereként jön be Tatabányán

a szünetben Tóth András helyett, rossz emlékű pálya, 1989-ben, már MTK-játékosként itt végzi ki egy Udvardi nevű védő, ő vet véget a pályafutásának, tizenöt eklektikus évnek, de ez még messze van, minden csak most kezdődik.

1974 utolsó őszi meccsén, a Salgótarján elleni 5-3-on megint kezdő, 7-es osztályzatot kap, vállal szerez gólt, megy minden szépen a maga útján, lassan, finoman, a szurkolók kezdik megismerni, azt gondolná az ember, a tavasz meghozza az igazi berobbanást, nem, még nem, általában csak csere, Pécsen például, egy híres meccsen, amelyiken az öreg Dárdai 10-est kap, ugyancsak csereként áll be Szombathelyen, azonnal gólt fejel, mégis a tartalékcsoportban találja magát a következő héten, Zámbo keményen dolgozik az érdekében, nagyon azért nem kell, Várhidi mesternek is van szeme, de hát kit hagyjon ki, a Fradi ellen a Népstadionban kezdő, mindössze huszonötezeren vannak, nem komoly nézőszám ez akkoriban, a Honvéd ellen aztán, szintén a Stadionban gólpasszt ad, bár megint nem kezdő, ez az utolsó bajnoki meccs az idényben, három góllal zárja, nem rossz, nem is szenzációs, az Újpest bajnok, hetedszer egymás után.

A bemutatkozás mindent összevetve több mint reménytelen, elsősorban a stílusa miatt, ilyen eddig nem volt, bár egyelőre még Bene és Fazekas a két legnagyobb sztár. Előbbi már nem sokáig, utóbbi később a legkedvesebb játszótárs lesz, más fel fogásban fociznak, Fazekas praktikusabb, eredményesebb, több gólt lő, ő viszont gyors, cselez, a szó szoros értelmében játszik, csodásan egészítik majd ki egymást, mindkettő érti a másik gondolatát. 1975-ben stabilizálódik a helye, ezzel párhuzamosan szereti meg az alkoholt, már nem okoz gondot a sörök ledöntése, egyre többen ismerik fel az utcán, ettől egyre nagyobb zavarba jön, gipszelt lábú rokonom és Onedin kapitány magyar hangja a Liesingerben iszogat egy este, amikor belép a haverokkal, a rokonom bámulja, hosszabban a kelleténél, de hát hatalmas rajongó, persze hogy nézi, odabök a színésznek, *nézd, a Törőcsik*, ő ezt meghallja, nyugós, ki tudja, hanyadik felismerés ez azon a napon, *mi a faszt bámulsz*, kérdezi, szimpatizánst nem veszít vele, de fájdalmat okoz a mondattal, ahogy annak a barátomnak is, aki ugyanitt autogramot kér tőle, nem akar adni, hülyéskedni kezd Ebedlivel, aztán ráírja a kissrác papírjára, hogy Pityipalkó, ezeket nehezen bocsátom meg, a gyorsan jött siker számlájára írom, de ez nem felmentés, miközben értem valahol, a söröző nem futballpálya, ő ott inni szeretne, meg hogy békén hagyják, nem érti, miért nem jár ez neki, egy gyereket ettől még nem szabad megbántani, a rokonom más ügy, ő felnőtt, túléli, minek bámul, alkat kérdése minden, meg készenléte, Törőcsik később sem szokja meg, hogy nézik, soha nem fogja bírni, legfeljebb a gyepen.

Sparwasser a nemzet hőse lesz az NSZK elleni góljával, ünneplik, ajnározzák, később átszökik a berlini falon, tornatanárként éli le az életét, azt nyilatkozza, bárcsak ne lőtte volna azt a gólt, törvényszerűségek nincsenek, de következmények igen, a lelkerők nem azonosak, ki tudja, min múlik, ki mit hogy dolgoz fel, a kilencvenes évek végén írok egy futballöltözőben játszódó színdarabot, évek múltán elmeséli valaki, hogy a színház Újpestről szerezte be a padokat, egy Juhász nevű ismerőse in-

tézte, a Megyeri úti stadion igazgatóhelyettese, nem tudja, ismerem-e a nevét, valaha válogatott focista volt.

*

A szarvasagancsos lány elkéri a születési adatokat, rosszat sejtek, igen, ismét számmisztika-tanfolyamra megy este, nem lesz ezoterikus fejezet, mondom neki, felesleges bármiféle energiabefektetés ez ügyben, készségesen egyetért, csak érdekességképpen kérdezne rá, ha már ott van, mit lép a számtudomány erre a képletre, kicsit kíváncsi vagyok én is, de csak amennyire akármire, tartani fogom magam, nem leszek hajlandó komolyan venni.

Akkor viszont mégis jobb volna, ha eleve megkímélne a hülyeségektől, egyébként sem jön be minden, ami felőle érkezik, nemrég vallottam kudarcot a datolyával, néhány hete adományozta, igyekeztem, de nem sikerült megszeretnem, szégyenszemre elszállította a minap. A számmisztikával még rosszabb a helyzet, azzal korábbi tapasztalataim miatt még gyanakvó is vagyok, furcsa birodalom, amelynek nem ismerem a törvényeit, nem tudom mire vélni, idegesítő, amikor valami nem tűnik teljes ostobaságnak, miközben a józan észnek ellentmond, tökéletesen alkalmas tehát az ítélőképesség összezavarására. Védekezem ezúttal is, eltartom, nem kérek belőle, sehova nem vezet, még ha egyezéseket fedezek fel, még ha ráébredések történnék, akkor se, minek ködös, átláthatatlan utakra tévelyegni; három órával az adatkérés után az egykori csepeli futballista kocsmájában sörözünk a szarvasagancsossal, az első korty elfogyasztása után veszi elő a jegyzeteit, indításként azt mondja, *nincs kétség, kibillentséget okoz nála a három darab 5-ös.*

A pult mellől a legjobbkor int felém egy kedves ismerősöm, kérdezi, meghívhat-e valamire, ma van a születésnapja, miért sértsem meg, Isten éltesse, Jagert fizet, kap a lány is egy kupicával, köszönt és felhajt, nem zökken ki, nem terelődik el a figyelme, homlokát ráncolva tanulmányozza a füzetet, *eleve nagy problémája, hogy az érzelmeit nem tudja megélni*, mondja, kedvezőtlen esetben drog vagy alkohol felé fordulhat az ilyen számokkal megáldott vagy megvert ember, beszüntetem a kiselőadását, ez nevetséges, pontosan tudja, kiről van szó, nem nagy kunszt beúsztatni Törőcsiknél az alkoholt, egyébként se miszticizálunk, mondtam már, mosolyog, ő csak továbbadja, amit hallott, a tanfolyam vezetője állapította meg ezeket, akinek fogalma sincs, ki született 1955. május 1-jén.

Magánhangzói alapján a belső, illetőleg a teljes név alapján az egész száma is 5-ös, folytatja, ez a motiváció jele, de egyfajta ürességet, alapvető hiányérzetet is jelez, *mi, bazdmeg, egy szám*, kérdezem, igen, az 5-ös emberek szoktak bizonyos élethelyzetekben nagyon sok édességet enni, pótlandó a belső hiányt, ellensúlyozandó az ebből fakadó feszültséget, az édesség-dolog érdekes, zabálja az otthonban, ahol ápolják, de lehet véletlen egybeesés, én is kérhetnék négy-öt kakaós palacsintát, még kívánom is, pedig 6-os vagyok a születési adatok és a nevem alapján, a lány csupa szabadkozás, nem gondolja ő se komolyan, ne idegeskedjek, ez csak játék,

annak meg jó, nem több szerinte se, ebből tudom, hogy dehogynem, nem annak tartja.

A *Köszönet mindenért* volt a gyerekkori kedvence, meg a dalt éneklő Domján Edit, az akart lenni, Domján Edit, nevetős, de mély érzésű, boldog és tragikus, józan és bonyolult, ilyen is lett, tud mindent róla, például hogy 25-én született, épp a mai ülésen hallotta, hogy az aznap világra jövők között feltűnően sok az öngyilkos, lám, a színésznő is az lett. Meglepő mennyiségű nagy tanító és bölcs született akkor, Jézus ugye, meg Buddha állítólag, felmerül, ők vajon miért nem lettek öngyilkosok, nem lettek, biztos, kérdezzük egymástól, elbizonytalanodunk, ahogy jobban belegondolunk, mi az, hogy öngyilkosság, elhallgatunk és hagyjuk a témát, amúgy is vissza akar térni az elemzethez, *dominánsan jelen van az érzelmi elfojtás*, olvassa a füzetből, *egy idő után jó eséllyel elkezdi magát rosszul érezni attól, hogy tudja, éreznie kéne valamit, de nem érez semmit*, erről vajon miféle fogalmi lehetnek egy kívül-állónak, ez esetben kettőnek, komoly hübrisz lenne azt gondolni, megfejthető valaki ilyen egyszerűen, azt se tudjuk, a másik ember fejében mi van, nem hogy a lelkében, Metellus egyik problémája ez Füst Milán Catullusában, szerelmi téren, fej-jel kapcsolatban.

Közben megérkezik a költő barátom, boldog, mert nemsokára kötete lesz, de csak annyira, olyan finoman, amennyire, amilyen boldogtalan alapállapotában, kicsik a kilengései, akkor mozdul nagyobbat az inga, ha megver snóbliban, győzelmet fröccsel ünnepel, vereséget ugyanazzal sirat, szokatlan jelenség szemtanúja vagyok, néhány percre mindkét szomszédja nő a pultnál, nagy kérdés, mi lehet a fejükben, a barátommal kapcsolatban, féltő, alighanem semmi, a szarvasagancsos lányéban számok, jelek, jelentések kuszulódnak.

Nem szólok meg néhány percig, figyelmesen hallgatom, miket bök ki, nyomja az információkat, arra jutottak az elemzés során, talán a lepkegyűjtögetés is jobb elfoglaltság lett volna Törőcsiknek, mint a foci, nem szólok, fegyelmezem magam, jön a magyarázat akadékoskodás nélkül is, valami olyasmiről van szó, hogy kiteljesedésre lett volna szüksége, másokért kellett volna tennie, *igen, lány, a lepkegyűjtögetéssel inkább, mint a foci*, kérdezem, van válasz természetesen, a futballpálya alkalmas terep, de csak ha nem száll el, ha az egója nem viszi negatív irányba, ha nem gondolja, hogy bármit szabad neki, ha alázattal közelít a feladatához, közbe kell vetnem, hogy ez mindenkire igaz, igen, de rá különösen, a születési számkonstelláció ezt mutatja, esetleg gyerekeket kéne tanítania, az segítene, csak mintha hiányozna a felelősségvállalás, plusz ezekkel a számokkal nem nagyon bírja az ember, ha bármi kontrollálja, jó eséllyel az a típus, aki folyton keresi a szenvedélyt, de ez állandó ütközésben van a belső ürességgel, nemigen érez semmit. A baleset erős figyelmeztetés volt, az mindig jelzőbója, mint a betegségek, olyankor változtatni kell, lett volna lehetősége rá, még akkor, 79-ben, de az ajnározásra figyelt továbbra is, ebben lubickolt, az van még, hogy sok szám hiányzik a képletéből, a racionalításra és a kitartásra vonatkozók például.

Muszáj rendelnem valamit, míg hozzák, szelíden ellentmondok, a számfejtő honnan tudhat a balesetről, ha nem is ismeri az alanyt, mosoly a válasz, ezt nem szeretem, viszont megcsillan a remény, hátha másik témára evezünk, a mikro kerül szóba, tudomása szerint borzasztóan egészségtelen, viszont van megoldás, ha megmelegszik az étel, hangosan azt kell mondani rá, 991, ez valami maja kód, kis híján lefordulok a székről, sok lesz mára nekem, délután egy angyal típusú lány arról beszélt, ha fáj a torkom, kék sálat kössek magamra, mert az jó torokcsakrára, most a mikró s hülyeség, egyáltalán, a számok, ez egyetlenegyszer tetszett, a Lostban, de ott is rosszat jelentett minden a megfejtésükkel kapcsolatban, mi van ma, kikkel kuglizok, enni kezdem a melegszendvicsemet, ezalatt folytatódik a sokkolásom.

Van olyan, hogy külső én, ez azt mutatja, mások milyennek látnak, esetében ez a 9-es, kedves, szerethető embernek tűnik, de igazából nem az, képtelen másokkal azonosulni, csak magával foglalkozik, gyerekkorában valószínűleg azt élte meg, hogy túl sokat vagy túl keveset törődtek vele, soha nem úgy, ahogy jólesett volna neki, ez a májusban születettekre igaz, kényelmesen nyelem le a falatot, mielőtt megkérdezném, *minden májusban születettre*, nem jön zavarba, bólint, igen, nekik a rendszer szerint így kell megélniük a felnőtté válással kapcsolatos időszakot, aha, a rendszer szerint, persze, de a gyerekkori traumából születhet egy bizonyos erő, ha nagy leszek, minden úgy lesz majd, ahogy én akarom, Törőcsiknél valami 8-as ezt még fel is erősíti, azt gondolja, felnőttként szabadon megtehet mindent, senki nem pofázhat bele az életébe, legkésőbb negyvenhét éves korára el kellett volna jutnia igazi életfeladatának a felismeréséhez, a 7-es szám felé kellett volna tendálnia, most megint telítődöm, magamban elviccelem a dolgot, aha, szóval ki kellett volna húzódnia jobb szélre az öregfiúk között, ha nem így történik, folytatja a lány, jöhet börtön, kórház, kiszolgáltatottság, törés, sorvadás, agyvérzés, elfekvő.

Börtön nem volt, sorvadásról sem tudok, a többi stimmel, a számosak szerint tehát a baleset volt a felkiáltójel, elágazásban volt akkor, és rosszul döntött, előfordul ilyesmi, a nép a 9-est látta benne, mit láttak volna, ez volt a hátán, a 9-es olyan, hogy mindenki ujjong, ha nézi, imádják, ő az ember, aki elhozza az égi akármiket, de neki igazából az 5-ös a száma, talán játszania is abban kellett volna, esetleg 4-esben, az is földel, muszáj megszólalnom, mindennek van határa, hogy lehetett volna ő összekötő vagy balhátvéd?

Még tart a melegszendvicsem, amikor az előző életek jönnek szóba, ez is rizikós téma, nem bírom jól, van egy 61-ese, mondja a lány nagy komolyan, ami azt jelenti, a lelke számtalanszor megélte már ugyanezt, nagy tehetséggel végigcsinált valamit, viszont mindig elbukott, a tömegekre életek óta hatalmas hatással van, ezt a képességet cipeli magával, de elbassza újra és újra, nem oldja meg a feladatát, tetszik ez az *életek óta* kifejezés, rutinból tud hatni, az könnyen megy neki, de nem ezzel kéne foglalkoznia, alázattal kellene tanítania, megint az alázat, már másodszor kerül elő, megállapítatik az is, hogy a közeg sem kedvezett, ami nem mellékes körülmény, a szocializmus nem volt jó terep, nem akadt, aki rászólt volna, ne csináld, nem volt

akkor tere ilyen típusú gondolkodásmódnak, ellentmondást érzékelek, hogy szólhatna bárki olyasvalakire, aki nem túri a belepofázást?

Valamint nem gondolkodásmód kérdése ez, hókuszpókusz az egész, megnyugszom, mert kikötöttünk a közegnél, végre nem ő tehet valamiről, azon valóban érdemes volna elgondolkodni, mi elrendelt előre az életben, és mi nem, csak hát nem feltétlenül számok kapcsán, a szakember szerint egyébként ezek mindössze alapképletek, kijelölnek valami utat, amelytől el lehet térni, megnyugtató szívsimogatás, van tehát némi kis szabad akarat szerintük is, bár belőhetetlen, mekkora. Megint meg kell állapítanom, amit meg szoktam: nem hiszek ezekben a kombinálásokban, de nem is kérem ki magamnak, mindig ugyanaz, elutasítom, de végighallgatom, különösen, ha okos lány nyomatja, aki két lábbal áll a földön, nem akármilyen teremtmény a szarvasagancsos előadó, nyelvészeti proszemináriumon annak idején a *csi-ga* szó életrajzát kutatta, most éppen számokban utazik, és mennyi titkot rejthet még a jövője, néhány éve egy másik, gyönyörű lány *Iustinianus háborúi Prokopios műveinek tükrében* címmel írt szakdolgozatot, ő nem számozott, ő férjhez menni imádozott újra és újra, esetében hasonlóan nehezen volt összerakható a külső és a belső, ezek nem könnyű feladatok.

És mégsem lesz ezoterikus fejezet, nem írom meg, amit összehord, vagy legfeljebb csak valahogy ironizálva, az olyan, mintha nem venném komolyan, bevillan az előző számrajongó lány, neki is volt mestere a területen, beszélt Törőcsikről is, tényleg, jön fel valami az emlékbügyrokból, van még jó pár leszületése, ilyesmit mondott, beszélt a hiányról a család és a kommunikáció szintjén, valamint hogy csak a saját haszna érdekli, képes teljesen leépíteni magában a kitartást, ha nem látja értelmét, vagy ha kritizálják, onnantól vége, így döntött, így akar élni, a legnagyobb veszélyek egyike, hogy hiányzik az igazi család megteremtésére való képesség, a külső kör, a barátok is furcsán vannak kezelve, sokan elmehetnek tőle adott élethelyzetben, és ő nem érti, miért.

Én meg úgy látom, ez mind mindegy, csoda, hogy volt, jön egy hosszú hajú ember, és mást csinál, mint a többiek, a pályára gondolok, nem az életre, olyan, mintha én lennék, lennék ő szívesen, a pályán persze, nem az életben, engem játszik, én vagyok ott, amikor vezeti a labdát, én viaskodom a védőkkel, ha bántják, engem bántanak, de ha engem játszik, ne hibázzon, ne rontsa el, ne bassza el azzal, hogy szarik rá, iszik, mert azt akkor velem műveli.

Nem hiszek semmiféle elrendeltettségben, szerintem a körülmények szerencsétlen összejátszása áll a háttérben, nem a számok, ezt tudatosítom most már mindörökké, nevetek magamon másnap délben, amikor megmelegítem az ebédeimet a mikróban, kiviszem, és mondok egy halk 991-est, de azért eszembe jut, milyen kár, hogy nincs kék sálam, kapar a torkom egy ideje.